

Molnos Ferenc

Húsvét előtt

Szél tépi kint a fákat.
Búcsúzni készül március,
s villanydrótokat rángat.
Citius, altius, fortius

— mondja a tavasz hetykén,
pedig hát tél sem volt még.
Állhatunk sorba egyként,
mint nyugodt, fennkölt hegység,

ott bujkál mégis köztünk
— megverettünk vagy győztünk,
mindennek megvan az ára —

valami bénító, lomha pára,
és egybe von ma élőt s holtat.
Árnyak mögül várjuk a teleholdat.

Vass-kert

Panninak és Sanyinak

a szemközti erdő lila feltja
még fuldoklik a szürke ég alatt
hüvelyükben a kardvirágokat
ősz óta rágja már barna rozsdá

de bokrok hegye csalitos parton
sárgászöldes pászmákban fellobog
ugrásra kész vadként toporog
pázsit zöldje veronai bársony

érzéki asszony kibontott hajjal
— szomorúfűz — most vidáman nevet
alatta fapad kínál egy helyet

háaspár porszívóval a kertben
fekete macska aranyesőben
úgy hírlík itt ébredt ma a hajnal

Itt mindig

Gubancos kutyám is
 szeret erre járni. Elengedem,
 itt futhat szabadon.
 Csendes hely, kedves,
 nincs zajos forgalom.
 Nem vadregényes,
 rejtélyes vadon,
 csak patak fut el
 csobogva baloldalon,
 s az út fölé hajló akácfák
 szórják pazarlón hűsítő árnyuk,
 fehér viráguk,
 bódító illatuk.
 Nem visz itt messzire az út.
 Zsákutca autósoknak,
 ám gyalog van kiút.
 Nem kell visszafordulni megszégyenülten
 végül annak, ki erre téved,
 aki a bordázó habokba réved,
 és — ha szédül, ha nem —
 hagyja, hogy vigye a lába.
 Semmi sem zúg, csattog.
 Minden csendes és kába.
 Csak a patak csacsog, s méhek
 zümmögnek, gyűjtik a nektárt.
 Bejártak már hét határt,
 mire a szemközti hegy mögött
 felkél, ideér a nap,
 és sugara a lombok közt felragyog.
 Nyugodt vagyok: itt el nem éget.
 Vízparti fák sűrű szövedéke,
 mint hatalmas szalmakalap, véd meg.
 Naponta erre járok,
 gyakorta itt vagyok,
 mert oly otthonos e hely,
 a távlatok nem nagyok.
 Itt óriás vagyok,
 kézzel elérhető a horizont.
 S ha kivont karddal vagdosnám,

akkor is maradna bőven
 kötelék, ezernyi szálból font
 fonál, sok kedves emlék,
 amit az idő sem bont.
 Egy kiskapunál megáll a kutyám.
 Nyitva van mindig.
 Mehetünk bátran, vonulhatunk
 a lugasba futtatott szőlő alatt
 szimatunk után.
 Majdhogynem nyár van, meleg a lég,
 pajkos szellő simít homlokon.
 Ez most jól jött, ennyi most elég.
 Könnyedén siklott át a lombokon,
 kajszára fordítva minden levelét.
 Ide mindig jöhetünk,
 tudom, itt mindig várnak,
 mindig akad egy nyugalmas zug,
 egy falat kenyér, ha éhes vagyok,
 elcsigázott és fáradt:
 hőségben, hidegben védelmet találok,
 s ha kell, használhatjuk ostromot álló várnak.
 Felgyorsult világunkban
 hiánycikk a nyugalom.
 Hajt a verseny, a cél.
 Présbe szorít az élet,
 s keskeny acél-
 szalagként tekergőzik az ösvény.
 Ha adakozó, ha fősvény
 az ember, azt bejárni kénytelen.
 Tudom, nincs büntetés,
 és nincs jutalom.
 Minden ítélet érvénytelen,
 fölöttem nem dönthet senki más,
 sorsom nem mástól kapom,
 nem más szabja meg,
 mikor minnek van vége.
 Mégis jól jön az oltalom,
 a gondviselő szeretet.
 Jólesik az itt váró béke.

Albert-Lőrincz Márton

A versről

írjak a versről? nem az anyám
nem a szeretőm nem az arám
nem az ágyasom nem a kitartóm
a cipőmet sem pucolja meg
nem keresi a szemüvegem
és nem keféli le a vállamról
a szöszt a hajhullást a korpát
még csak vállon se vereget
nem ellenségem nem haverom
nem ingem s nem is gatyám
nem fogzománcom nem fogkefém
nem krém a kényes fogkefén
nem ajtóban felejtett kulcsom
folyton elhagyott esernyőm
nem a szolgám nem emlékeztetőm
nem alázatosnak kívánt hangom
nem asztalom nem heverőm
nem fürdővizem nem takaróm

a ring maga hol arcom ring
mert ütve üt a mindenit
ma minden itt mi feldühít
mikor szemembe szemtelen
s pimasz emberek arca villan
(vitrinüvegen forгатag)
mikor az úton utamon járok
vagy baktatok a félsötétben
mikor kitárulkozó korom
zárlata kiüti a biztosítékot
mikor a tévében a hírszalagon
kisajátítják az igazságot
mikor minden tehetetlenül
belerügyezik az időbe

és így hogy a látható végtelen
el ne vesszen a horizonton
miért ne legyek kegyes hozzá?

a versről írjak? verset talán
vitrinüveg a kor falán
